

Arrest

nr. 76 352 van 29 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat H. VAN VRECKOM, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Beno-yurt, gelegen in de Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie.

In november 2002 trad u traditioneel in het huwelijk met K. T. (...) (OV 6.275.618). Jullie trokken in bij de moeder van uw echtgenoot, E. S. (...) (OV 6.838.457).

In 2008 scheidde u en uw man.

U vernam later dat uw ex-man niet lang nadien Tsjetsjenië had verlaten met jullie kinderen. Hij was ondertussen ook met een andere vrouw getrouwd.

Na de echtscheiding ging u terug bij uw ouders in Beno-yurt wonen. U kende er een normaal leven zonder problemen.

Midden april 2011 kwam de moeder van uw ex-man u opzoeken. Ze vertelde u dat uw ex-man ondertussen in België aan het scheiden was van zijn tweede echtgenote en vroeg u of u herenigd wilde worden met uw kinderen. Na een telefoongesprek met uw ex-man hebben uw broers hun toestemming gegeven.

U vertrok samen met uw schoonmoeder op 25 april 2011 uit Tsjetsjenië. Via Moskou en Brest reisden jullie naar Polen, waar jullie asiel aanvroegen.

Op 28 juni reisden jullie door naar België en vroegen er op 30 juni 2011 asiel aan.

Enkele dagen na uw aankomst in België trad u opnieuw traditioneel in het huwelijk met K. T. (...).

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten om terug bij uw kinderen in België te kunnen zijn.

Tot aan uw vertrek had u een normaal leven in Tsjetsjenië en had u er geen problemen gekend. (CGVS d.d.21/10/2011, p.8-9)

Gevraagd wat u zou vrezen bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië, stelde u evenwel dat u mogelijk problemen zou kunnen krijgen omwille van uw echtgenoot, met wie u in België opnieuw gehuwd bent. (CGVS, p.9)

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw man twee maal asiel heeft aangevraagd in België, met name op 24 juni 2008 en 24 maart 2010.

Twee maal werd door mij geoordeeld dat aan uw man de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet kon worden toegekend aangezien zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd geacht. De weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus werd in beide gevallen in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, respectievelijk op 27 november 2009 en 23 december 2010. Beide arresten - waarin ook mijn beslissing hernomen wordt - werden als bijlage aan onderhavige beslissing toegevoegd.

Bijgevolg wordt ook de geloofwaardigheid van uw eigen asielrelaas ernstig ondermijnd.

Bijkomende vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees.

Er werden ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal en deze van uw man voor de verschillende asielinstanties.

U verklaarde dat u over de problemen van uw man vernam van hem en zijn moeder. Zij zouden u verteld hebben dat uw man problemen had gekregen nadat hij voedselpakketten had doorgegeven. U voegde hieraan toe dat uw man meerdere malen werd meegenomen. (CGVS, p.9-10)

Echter, uw echtgenoot heeft voor de Belgische asielinstanties steeds volgehouden dat hij gearresteerd werd op 18 april 2008 aan een controlepost terwijl hij enkele mannen - rebellen, zo zou later blijken - naar Grozny vervoerde in zijn taxi. Daarna zou hij ondervraagd zijn over de rebellen die hij had vervoerd.

Hij maakte op geen enkel moment melding van andere arrestaties. (T. (...)) - vragenlijst CGVS d.d.24/04/2009; gehoorverslagen CGVS d.d.15/07/2009, 06/08/2009)

Ook nadat zijn asielprocedure afgesloten werd met een weigeringsbeslissing en hij een tweede keer asiel aanvroeg, maakte uw man voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal geen melding van andere arrestaties of een andere aanleiding voor zijn problemen. (T. (...)) - DVZ 2e asielaanvraag, rubriek 36, T. (...) – CGVS d.d.06/07/2010)

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, stelde u enkel dat hij het "oppervlakkig" had verteld. (CGVS, p.10)

Dit kan echter niet volstaan als verklaring voor een dergelijke discrepantie aangaande de essentie van zijn asielse relaas aangezien u bevestigde dat uw man u wel vertelde over de voedselpakketten en de verschillende aanhoudingen, zodat de kern van beide tegenstrijdigheden nog steeds overeind staat.

Gelet op het feit dat u persoonlijk in Tsjetsjenië geen problemen hebt gekend; gelet op het feit dat u bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië enkel problemen vreesde omwille van de problemen van uw man; en gelet op de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende problemen van uw man in Tsjetsjenië, kan er in uw hoofd niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande conclusies te wijzigen.

Uw intern paspoort, uw geboorteakte, uw bewijs van pensioensverzekering, de geboorteakte van uw man en van uw kinderen bevat enkel gegevens betreffende jullie identiteit en familiebanden die door mij niet in twijfel getrokken wordt.

Het tijdelijke verblijfsdocument uit Polen toont enkel aan dat u er asiel hebt aangevraagd, hetgeen evenmin door mij in twijfel getrokken wordt.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw schoonmoeder E. S. (...) door mij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

1.3. De commissaris-generaal weigert verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 24 november 2011 een schending aan van het artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 3 EVRM.

Verzoekster werpt op dat zij gescheiden leefde van haar man en pas later vanuit een derde hand over zijn problemen geïnformeerd werd door haar schoonmoeder. Zij stelt dat haar schoonmoeder over drie arrestaties sprak maar eigenlijk bedoelde dat enkele mannen verschillende keren langskwamen zonder dat het een echte arrestatie betrof en dat haar man van één daadwerkelijke arrestatie sprak waarbij hij werd opgepakt.

Verzoekster benadrukt dat de voedselpakketten niet de reden waren van haar problemen, maar wel het feit dat haar echtgenoot bepaalde mensen vervoerde.

Verzoekster laat ook gelden dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het feit dat de reële situatie in Tsjetsjenië nog steeds niet is verbeterd. Zij voert aan dat de rapporten betreffende Tsjetsjenië niet toelaten te stellen dat er sprake is van een duurzame vrede.

Vervolgens verwijst verzoekster naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, naar verscheidene rapporten over de noordelijke Kaukasus en naar rechtspraak van de Raad.

Zij voegt volgende rapporten aan haar verzoekschrift toe: *'Témoignage du Centre de défense des droits de l'homme Mémorial et du Comité Assistance civique sur la situation des ressortissants de la République de Tchétchénie en Russie'* van 15 januari 2010; *'2010 Country Reports on Human Rights Practices – Russia'* van 8 april 2011 en *'ECRE Guidelines on the Treatment of Chechen Internally Displaced Persons, Asylum Seekers and Refugees in Europe'* van maart 2011.

Verzoekster stelt dat uit een samenlezing van deze informatie volgt dat een verbetering van de situatie in de Noordelijke Kaukasus volledig uitblijft.

Verzoekster vraagt dat van haar de status van vluchteling wordt erkend of haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend. In ondergeschikte orde vraagt zij de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet, ziet de Raad niet in hoe dit artikel geschonden zou zijn aangezien dit enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. De bestreden beslissing werd door de commissaris-generaal genomen in toepassing van zijn bevoegdheid vervat in artikel 57/6, §1, 1° van voormelde wet.

Daarenboven toont verzoekster in concreto niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, onderstreept de Raad dat de aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaande argumenten kunnen dus niet dienstig worden aangevoerd.

Waar verzoekster daarnaast verwijst naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in haar land van herkomst, antwoordt de Raad dat dit niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.7. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas heeft besloten.

Zo merkte de commissaris-generaal op dat naar aanleiding van de twee asielaanvragen van de echtgenoot van verzoeksters, de vluchtelingenstatus van hem niet werd erkend noch hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend aangezien diens asielrelaas als ongeloofwaardig werd beoordeeld. De weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus werd telkens in beroep bevestigd door de Raad, respectievelijk op 27 november 2009 en 23 december 2010.

Aangezien verzoekster haar asielaanvraag baseert op de problemen die haar echtgenoot voorhoudt te hebben gekend in Tsjetsjenië, vernietigt de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas tevens de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Daarnaast stelde de commissaris-generaal terecht ook een aantal ernstige tegenstrijdigheden vast tussen verzoeksters verklaringen op het Commissariaat-generaal en deze van haar echtgenoot voor de verschillende asielinstanties.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar verweer in haar verzoekschrift beperkt tot het uiten van blote beweringen, tot het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en tot het aanvoeren van post-factum verklaringen in een poging om de vastgestelde tegenstrijdigheden nog verenigbaar te laten schijnen.

Het komt echter aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster met haar uitleg dat zij gescheiden leefde van haar man en zij pas later door haar schoonmoeder ingelicht werd omtrent diens problemen, in gebreke blijft.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht; een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie als voorzien in artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>)

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2 a. en b. van de vreemdelingenwet.

Er is derhalve geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond.

De Raad deelt onder verwijzing naar de informatie, verzameld door een deskundige toegevoegd aan het administratief dossier -die hij laat prevaleren op de aan het verzoekschrift gevoegde rapporten-, het

besluit van de commissaris-generaal dat *“Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c. van de Vreemdelingenwet.”*

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op 21 oktober 2011 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE